

въ една, ту въ друга посока, — сякашъ огнениятъ погледъ на невидимо око, което се взираше, търсѣше въ мрака на нощта. Още презъ деня турцитѣ бѣха видѣли широката вълна на нашето нахлуване, и това нервно лутане на прожекторитѣ приличаше на плахитѣ сигнали на една тревога.

Да се продължава повече напредъ бѣше невъзможно. Невъзможно бѣше и съсрѣдоточаването на бригадата. Получихме заповѣдъ да нощуваме тѣй, както сме въ походенъ редъ, всѣки на мѣстото си. Войниците, прѣснати въ верига срѣдъ изоранитѣ ниви край пжтя, залегнаха на раницитѣ си къмъ югъ. Но неориентирани добре, въ чужда, непознатата мѣстностъ, безъ точни сведения за неприятеля — ние очаквахме нападение отъ всѣка една страна. И тая мжчителна неизвестностъ, безпомощното положение, въ което самъ попаднахме, чувствувахе се отъ всички войници. Тѣ лежаха върху прикладитѣ на пушкитѣ си, безъ да говорятъ, безъ да пушатъ. Десеттѣ хиледи души на бригадата сякашъ бѣха заспали тежъкъ сънъ. Завалѣ дъждъ и въ гробното безмълвие се чуваше ударътъ на всѣка капка.

Часоветѣ бавно течаха, сякашъ тая нощъ нѣмаше да има край. Заедно съ Рандевъ обикаляхме войниците. Нѣкои хъркаха, заспали надъ пушкитѣ си. Но трѣбваше поне по нѣ-